

Rozruši a Zkratka 2017 (komentujte dle libosti;-)

Po šifrovacím debutu Rozruchů na Hradecké sově vyrážíme na Zkratku, byť v trochu obměněném složení. Jana s Katkou jsou na šifrovačce poprvé, Bětko podruhé, Titi potřetí a já mám za sebou něco málo přes deset her. Považujeme se za začátečnický tým.

Tentokrát to budeme mít ozvláštněné tím, že Jana se pohybuje na invalidním vozíku. Jsem zvědavá, jak budeme zvládat přesuny, přeci jenom Praha není placatá ani bezbariérová a Zkratka prý nebude krátká a už vůbec ne pohodlná.

Pár minut před startem si vzpomeneme, že nemáme tajné heslo z webu, zkoušíme to na poslední chvíli napravit a zuřivě zkoumáme stránky na mobilu, ale ohlášení startu nás vyruší.

Tak tedy začínáme. Sotva vylovíme z obálky startovní šifry, Bětko čte první tajenku, heslo je... a už pádíme za orgy. Zadáváme do systému kód první šifry. Jste tu druzí. Paráda, od teď se to bude už jenom zhoršovat;-). S houbičkama si Katka s Titi také poradí raz dva, ale třetí šifřička odolává. Asi to budou nějaké prolézačky, ale než se vydáme na průzkum parku, koukneme na části první šifry. Jména v kalendáři, panovníci, dynastie, nedaleké ulice, máme to, obhlídka parku nakonec ani nebyla potřeba. Zdoláváme schody dolů, kopeček nahoru a já se učím obsluhovat Janin vozík, málem ji vyklopím.

Druhá šifra, brail nás napadá hned, chvilku trvá, než vyzkoušíme dávat tečky do mezer a ne do čtverečků. Na přesun se dělíme, část to bere tramvají, část pěšky přes první turistický bonus.

V Gröbovce vyzvedávám papírky a divím se, že jsem tu jako rodilá Pražanka nikdy nebyla, zajímavé místo. Třetí šifra nás moc baví, trojičky máme v podstatně hnedka a nahlas se u toho řehotáme. Kolemjdoucí běžci a chodci se diví, co jsme to za cvoky. Luštíme totiž poměrně daleko od šifry, válíme se u toho po chodníku a chytáme poletující papírky. Titi si všimne, že všechny trojice mají pevně dané pořadí a už čteme tajenku. Jen nám není jasné, proč jsou kartičky označeny čísly a písmeny, proč ne jen čísla?. Při přesunu se opět popovozeme tramvají.

Čtvrtou šifru vyzvedáváme na Jezerce, jdu si odskočit a než se vrátím, holky mají v podstatě hotovo, hlavně díky tomu, že podobná šifra byla před měsícem na Hradecké sově. Musím se přiznat, že ta sova mi přišla o něco elegantnější a hlavně jednoznačnější. Pokud bych ji neměla ještě v živé paměti, přišla by mi asi i docela těžká, nicméně podle statistik si s ní všichni poradili raz dva;-).

Pátá šifra mě bude asi pronásledovat i ve snu. Potrubí s nádržkami, nahoře kapička. Bětko navrhuje to polít. Pečlivě jsme papír prohlédli, ale je to jen obyčejný papír, nikde nic nápadného, polévat to nemá smysl. Po chvíli přicházíme na polský kříž, máme natočit vodu. Moc moudré z toho nejsme, zkoušíme papír různě natáčet a opět zkoušíme polský kříž, ale kromě toho, že se nám opakování principu moc nelíbí, k ničemu to nevede. Titi se jde podívat k nedaleké vodárně, jestli nemáme "natočit vodu" tam, vrací se s tím, že týmů spousta, ale org žádný. Bětko opět se smíchem navrhuje papír polít. Uplynula hodina a stále žádný progress, bereme druhou nápovědu, "až naprší a uschne", zkoušíme vodu z potrubí všelijak vylívat a zkoumat, kde zůstane. Všimneme si, že do některých nádržek neústí potrubí nahoře či dole, ale zvláště uprostřed, což nás také na chvíli zaměstná. Bětko

konstatuje, že je to sice blbost, ale že už máme tři indicie k tomu to polít (kapička na šifře, mezitajenka a nápověda). Bereme si i první nápovědu, polský kříž, jasně to už máme. Bereme tedy absolutku. Než vyrazíme do Baarova parku, šifru z legrace teatrálně polijeme. Ujdeme pár metrů a koukáme, že se na šifře začínají rýsovat písmenka. Nevím, jestli se mám smát nebo si nafackovat. No jo, chytrému napověz, hloupého trkni.

Z bonusové aktivity jsem spíš rozpačitá. Z potrubí slyšíme každé třetí slovo a než se rozkoukáme, co se po nás vlastně chce, dvě minuty uplynuly. Ale asi to byla spíš naše blbost, měly jsme se domlouvat efektivněji a hlavně hlasitěji.

Šestá šifra, snažím se vecpat do webinfa “vtip” místo “ftip” a divím se, proč mi to nejde. Šifra jako vtip sice pobavila, ale jako šifra nic moc. První nápad jet do Tróji jsme zavrhlí, druhý nápad jít dolů k rybníkům se nám nelíbil o nic víc. Holky tvrdí, že je to haluzení. Zkoušíme všechno možné i nemožné a vážně uvažujeme o nápovědě. Navrhujeme, že se tam skočí alespoň podívat, ať se neopakuje situace z minulé šifry. A ono bingo. Doporučuji přidat ještě radu 13: Šifra by měla být taková, aby hráči poznali, že ji vyluštili. Zajímalo by mě, jestli nějaký tým jel do Tróji.

Sedmička se mi líbí z celé hry asi nejvíc. Luštění mi trochu komplikuje, že jsem zapomněla papíry, tužku i pomůcky v Baarově parku a holkám přeci jen chvíli trvá, než se sem dostanou, překonat skopec nebo dokopec s vozíkem je totiž docela dřina. Jak že bylo to o té binárce v průvodci, co jsme dostali na startu? Horko těžko to nějak počítám a než se holky dojdou, mám alespoň mezitajenku. Společně pak už jen kroutíme krky a čteme tajenku.

Na další stanoviště chceme jet opět busem, protože přesun je nás moc terénní, nicméně autobus zrovna ujel a další jede za půl hodiny. Tak alespoň luštíme turistický bonus.

Od začátku nám není jasné, jestli je to jedna šifra nebo čtyři šifry. Z průvodce máme dojem, že to budou čtyři šifry, každá za dva body, toho se držíme. Pak ale náhodou vylustíme jednu šifru za použití druhé, což nás dokonale zmátne. Tajenka slovodveceska nám také přijde podivná, čekali jsme jedno slovo. Do konce hry se dohadujeme, jak to teda luštit a co z toho má vyjít, ale nic dalšího už se nám vylustit nepodaří.

Osmička se mi taky líbí. Titi po chvilce vytahuje periodickou tabulku, prý má pocit, že v tom čuchá nějaké prvky. Řádky nějak divně končí, na češtinu je to moc strojené. A proč tam je monolith a ne monolit? Asi jsme na tu tabulku koukaly se zavřenýma očima, protože jsme ji po chvíli zase uklidily, aniž by nás cokoliv trklo. Bereme si nápovědu, tlučeme si prstem do čela a opět vytahuje periodickou tabulku. “Lith” nachází své “ium” a pak už to jde ráz na ráz, prvky, protonová čísla, mezitajenka, jeden krok vede intuitivně k druhému. Vyjde nám SRUB VRBOU, nevím, jestli máme někde chybu nebo to takhle vyjít mělo, každopádně máme trošku problém to interpretovat. Nakonec však vyrážíme.

Tenhle přesun nám dá dobře zabrat, nejdřív drsný sešup dolů, pak cestou necestou nahoru, taháme vozík přes kořeny, Jana statečně cupitá a já jen doufám, že se nikomu nic nestane, pak se opět dělíme, s Bětkou jdeme pro šifru a ostatní to objíždí po silnici. Šifru sice dostáváme, ale kelímky s džusy ne, protože kuponek mají holky ve vozíku. Trochu mě to mrzí. Titi však pohotově doběhne i s kuponkem a my můžeme po patnácti minutách začít ochutnávat a luštit. Největší problém nám dělá přiřadit jednotlivé džusy k barvám, ale i to nakonec zvládneme.

Desítka, šachy nemám moc ráda, nicméně to vypadá, že nebude komu dávat mat a tak se neohroženě dáváme do toho. Kreslíme šachovnici, nasazujeme figurky, všímáme si,

že jich je 26, zkusíme tam různě vepsat abecedu a číst černé, bílé, jezdce a střelce, ale kde nic tu nic. Vytahujeme průvodce, zkusíme různě sčítat figurky, součet černých i bílých je shodný, 68. Hm, co dál? Bereme druhou nápovědu, nicméně z toho nejsme vůbec moudré. Kdo jsou borci? Proč to nejsou šachoví mistři? Jezdec je jednička? Co znamenají ty poloviny v záznamu hry? Proč se tak řeší odkládání vyhozených figurek? Zkoumáme jednotlivé řádky, sloupce, stále jsme bezradné. Bereme první nápovědu. Rasisti? Dohadujeme se, jestli je víc rasistická černá figurka na bílém poli nebo černá na černém. Zjišťujeme, že máme špatně nakreslenou a očíslovanou šachovnici. Opravíme to, zkusíme zopakovat pár nejlepších nápadů, ale žádný není evidentně dost dobrý. Nakonec to vzdáváme a bereme absolutku.

Při přesunu zkouším chvíli jet na vozíčku a málem se zabiju, neumím jet rovně, natož zatáčet nebo brzdit. Vozíčkáři s Janou v čele mají můj veliký obdiv.

S jedenáctkou si také nevíme rady, kuličky, čtverečky, žlutý zvýrazňovač. Vůbec nic nám ta šifra nepřipomíná, máme pocit, že nám uniká něco zásadního, bereme tedy nápovědy, ale ani to nepomáhá, nakonec to bude asi nějaký brail, ale co s tím teď? Je půl desáté, bereme absolutku, pokud bude cíl blízko, zkusíme tam ještě doluštit nějaké bonusy. Bohužel cíl je na nás poměrně daleko, do deseti to určitě nestíháme, navíc cesta by byla dost náročná a domů to pak máme daleko. Jdeme na nejbližší autobusovou zastávku a do desíti zápasíme s bonusy, neúspěšně.

Shrnutí? Hra nás bavila, celý den jsme si moc užili a i jako málo zkušený tým jsme si pěkně zahráli a spoustu toho vyluštili. Z šifer se mně osobně nejvíce líbila disketa, periodická tabulka a trojičky v jeskyni. Naopak se mi nelíbil vtip, pokud se to opravdu mělo haluzit. Kde není tajemka, není ani radost z vylučování. Aktivita v Baarově parku ve mně hluboký dojem nezanechala, šifra s džusy byla naopak příjemné ozvláštnění.

Trasa byla fajn, přes pěkná místa a parky, přesuny dlouhé akorát, zvládnout se to dalo nakonec i s vozíčkem, byť bylo potřeba přesuny dobře plánovat a občas volit okliku nebo čekat na MHD. Počasí výborné, co víc si přát;-).

Přemýšlím, jak zhodnotit obtížnost hry. S výjimkou dvou posledních byly šifry pro nás tak akorát. S něčím jsme si poradily lépe, s něčím hůře, ale v zásadě jsme si připadaly, že tu jsme správně. Jako v jiném vesmíru jsme se cítily až na posledních dvou šifrách, které byly zřejmě trochu přestřelené i podle výsledných statistik.

S konečným 21. místem jsme vzhledem k našim ambicím a zkušenostem nadmíru spokojené, ale ten kiks na pětce si za rámeček nedáme. Pokusíme se z toho ale poučit;-).

Orgové, díky moc za hru, odvedli jste velký kus práce a my se budeme těšit zase někdy příště;-).

Za tým Rozruši sepsala Marťa